

KUMULATIVNI USLOVI ZA OSTVARIVANJE PRAVA NA OSNOVNU ZARADU**Zakon o radu****čl. 106 i 107 i član 111 stav 1**

Standardni učinak i puno radno vreme

Sentenca:

Za ostvarivanje prava na osnovnu zaradu, koja ne može biti niža od minimalne zarade, potreban je standardni učinak i puno radno vreme.

Iz obrazloženja:

"Ovo posebno što je utvrđeno da u spornom periodu tuženi nije obavljao delatnost, niti je imao pravnu službu i šefa računovodstva, već da je tužilja G. J. do juna 2006. godine vodila evidenciju za sve radnike da su prisutni na radu puno radno vreme, a utvrđeno je da faktički oni nisu bili prisutni sve vreme, te da je nakon toga po istom principu evidenciju nastavila da vodi tužilja V. M.

U takvoj situaciji pravilno je prvostepeni sud primenio materijalno pravo kada je zaključio da tužioci nisu ostvarili pravo na minimalnu zaradu shodno članu 111. stav 1. Zakona o radu (dalje: Zakon).

Ovo stoga što je odredbom člana 111. stav 1. Zakona propisano da zaposleni ima pravo na minimalnu zaradu za standardni učinak (na osnovu normativa predviđenih aktom poslodavca u smislu člana 107. Zakona) i puno radno vreme, odnosno radno vreme koje se izjednačava sa punim radnim vremenom (skraćeno radno vreme na poslovima sa povećanim rizikom). To dalje znači da se radi o dva kumulativno postavljena uslova čije je ispunjenje potrebno radi ostvarenja prava na minimalnu zaradu, pa stoga u nedostatku standardnog učinka, što je nesporno jer nije bilo delatnosti tuženog, postojanje standardnog obrasca za obračun zarada koji je overen pečatom tuženog nije dokaz da su tužioci radno bili angažovani.

Odredbom člana 106. Zakona propisano je da se zarada za obavljani rad i vreme provedeno na radu sastoji od osnovne zarade, dela zarade za radni učinak i uvećane zarade.

Članom 107. istog zakona propisano je da se osnovna zarada određuje na osnovu uslova utvrđenih pravilnikom potrebnih za rad na poslovima za koje zaposleni zaključuje Ugovor o radu i vremena provedenog na radu.

Iz navedenih zakonskih odredbi sledi da se osnovna zarada odnosi na standardni učinak i puno radno vreme.

Žalbeni navod da činjenica nedostatka radnog učinka radnika, i to u smislu standardnog radnog učinka, nije potreban uslov za isplatu osnovnih zarada u smislu člana 107. Zakona, nije osnovan.

Ovo stoga što odredba člana 107. Zakona propisuje da se osnovna zarada određuje na osnovu uslova utvrđenih pravilnikom, a koji su potrebni za rad na poslovima za koje zaposleni zaključuje Ugovor o radu, kao i na osnovu vremena provedenog na radu. Stavom 2. istog člana propisano je da se radni učinak određuje na osnovu kvaliteta i obima obavljenog posla, kao i odnosa zaposlenog prema radnim obavezama. Elementi za obračun i isplatu osnovne zarade utvrđuju se opštim aktom, ista ne može da bude obračunata i isplaćena u iznosu koji je niži od iznosa minimalne zarade, a ostvarivanje prava na minimalnu zaradu uslovljeno je standardnim učinkom i punim radnim vremenom. Iz napred navedenog zaključuje se da je i za ostvarivanje prava na osnovnu zaradu potreban standardni učinak i puno radno vreme."

(Presuda Privrednog apelacionog suda, Pž. 5866/2010 od 30.9.2010. godine)

